Markéta Hubinger

Kulíšek a Boubelínek

Pohádky z chaloupky pod smrkem

Ilustrovala Jana Krejčí

Kulíšek a Boubelínek
Pohádky z chaloupky pod smrkem
Markéta Hubinger

© Markéta Hubinger, 2022
Illustrations © Jana Krejčí, 2022
© Backstage Books, 2022

ISBN 978-80-7665-011-4 (formát pdf)

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Markéta Hubinger

Kulíšek a Boubelínek

Pohádky z chaloupky pod smrkem

Ilustrovala Jana Krejčí

Backstage Books

2022

Věnováno mé dceři Nathali Bibi,
ve vzpomínce na dědečka.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

ČECHY
KONEC SVĚTA
MORAVA

LEDEN

Kulíšek a Boubelínek opravují díru ve střeše

Bylo krásné lednové ráno. Venku zima, až praštělo, ale nebe bylo nádherně modré bez jediného mráčku. Strom s cedulí označující, že roste na Konci světa, byl zasypán zářivě bílým sněhem. Byl to první strom z lesa jménem Peperek, a jak cedule každému napovídala, právě u něj končil svět a začínala tajemná příroda. Na dohled od Konce světa, na okraji louky, byla malá chaloupka pod smrkem, kde žila prasátka Kulíšek a Boubelínek. Výhled z jejich světničky na celou tu nádheru rušilo jen sklo pomalované mrazem do rozmanitých obrazců.

Kulíšek se převaloval v postýlce, ale důvod, proč nemohl spát, nebylo slunečné ráno. Kulíšek měl omrzlý rypáček.

Ať se snažil do peřiny zachumlat sebevíce, byla mu stále zima a cítil, že dostává rýmu.

„Hééép-čík!“ Kulíšek kýchnul a otevřel očička. To mocné kýchnutí vzbudilo i lenocha Boubelínka, který byl do peřiny zabalený tak, že mu z ní nekoukala ani ouška. Jen se ale otočil na druhý bok, zamumlal zdvořile „na zdraví“ a pokračoval ve spánku.

Mezitím si Kulíšek promnul očka a zatímco si třel studený rypáček, nevěřícně se rozhlížel po chaloupce pokryté bílou nadílkou. Vykřikl: „Boubelínku, vstávej! Do chaloupky se nám nastěhovala paní Zima!“

Boubelínek ještě chvilku předstíral, že nic neslyší a že hluboce spinká. Kulíšek byl ale neodbytný, a tak musel Boubelínek chtě nechtě z postýlky ven. Posadil se na pelest a uviděl to nadělení. Seskočil dolů na zem, ale v tu chvíli mu podklouzly nožičky a milý Boubelínek se natáhl jak široký, tak dlouhý. Natloukl si řádně nos a čelíčko, až mu vyskočila boule jako hrom.

„Au auuu au au! To to bolí!“ naříkal Boubelínek a už se hrnul zpátky do postýlky pod vyhřátou peřinu.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Kulíšek nelenil, oblékl si mezitím kabátek i teplé punčochy a vzal si teplou čepici s rukavicemi. Stoupl si doprostřed chaloupky a začal zkoumat, kudy že se to k nim paní Zima mohla nastěhovat. Nemusel hledat dlouho a uprostřed střechy spatřil díru velkou jako prádelní hrnec. Nevěřil vlastním očím, protože si velmi dobře pamatoval, jak jim na podzim za deště do chaloupky trošku nateklo a jak dal Boubelínkovi za úkol střechu zkontrolovat a opravit. Boubelínek mu přeci tenkrát řekl, že na střeše našel malou dírku, sotva by jí člověk prostrčil palec. Také se zapřisáhl, že ji opravil a že děravé dřevo celé řádně vyměnil.

„Jak se to mohlo stát?“ dumal Kulíšek a vydal se do komory pro žebřík, aby se na to nadělení řádně podíval. Opřel žebřík o chaloupku, ale bylo jasné, že bez Boubelínkovy pomoci nahoru bezpečně nevyleze.

„Boubelínku, vstávej honem a pojď mi pomoci! Jestli tu spoušť neuklidíme a střechu si nedáme do pořádku, nebudeme moci pražit ani tvoje zamilované kaštany a bukvice!“

Na to Boubelínek slyšel. Představa, že bude trávit zimní den bez kaštanů, pro něj byla ještě děsivější než ranní práce na střeše chaloupky.

„Ach jo, to je teda ráno!“ zoufal si Boubelínek, zatímco se pomalu soukal z postýlky, aby si neudělal bouli ještě na druhé straně čela. „Kdyby tu tak byl Tobík s Lálou! Ti by nám jistě pomohli a chaloupka by byla opravená a čistá raz dva!“ vzpomínal Boubelínek na své dětské kamarády.

Tobík a Lála jezdili k babičce s dědou do nedaleké chalupy pod kopcem a vždy za prasátky vyrazili hned po příjezdu. Cesta přes louku k lesu jim nikdy netrvala déle, než stihli okousat jablíčko od babičky. Jezdili sem ale jen na prázdniny a na víkendy a Boubelínek se tak snažil v duchu počítat dny, kdy se naposledy viděli. Kdepak ale Boubelínek a čísla. Počítal na nožičkách, jenže prasátka mají na rozdíl od dětí na každé nožičce jen dva prsty a to je potom marné počítaní i pro lepšího žáka, než byl Boubelínek.

Najednou vrzla vrátka od zahrádky a chvilku nato se na dveře od chaloupky ozvalo: „Buch buch buch! Vstávejte, prasátka, honem pojďte ven! Venku je krásný den, jako stvořený k sáňkovaní!“

Boubelínek se rozhlédl a od radosti zvolal: „Hurááá, Tobík a Lála jsou tady! To je určitě víkend!“

Kulíšek se brodil sněhem ke dveřím, aby mohl dětem otevřít.

Tobík se podíval pootevřenými dveřmi dovnitř, překročil závěj a vykřikl: „Pro pána Jána, co to tady vyvádíte? Vždyť je tu zima a stropem vám do chaloupky nasněžilo!“

Kulíšek se trošku styděl, ale nakonec přiznal, že neví, co se stalo. „Víš, Tobíku, já sám nevím, co se to přesně stalo. Ještě včera byla chaloupka naprosto v pořádku a Boubelínek na podzim střechu kontroloval. Našel tam jen jednu malou dírku, tak akorát na palec, a děravé prkno vyměnil. No že je to tak, Boubelínku?!“

Boubelínek se začal ošívat a dokonce zčervenal. V ten moment bylo jasné, že něco není v pořádku. Kulíšek ještě chvilku nechápavě koukal kolem na tu spoušť, ale z přemýšlení ho vytrhla Lála, která na Boubelínkovi poznala, že něco tají. Dost možná, že dokonce Kulíškovi lhal.

„Boubelínku, ty uličníku, přiznej se! Že ty jsi tu střechu řádně neopravil a dírku jen tak ledabyle ucpal?“

Boubelínek se ještě chvilku ošíval a významně si mnul bouli na čele, snad aby ho dětem bylo líto a moc mu nevynadaly. Nakonec ale musel s pravdou ven.

„No, ehm, když já, e-e..., i..., no prostě asi nějak samo, že jo?“

Děti i Kulíšek na Boubelínka hleděli a čekali, co z něj ještě vypadne. Boubelínek ze sebe vyrazil ještě pár rozpačitých nesmyslů, ale potom přiznal barvu.

„Ale no tak jo. To prkno jsem nevyměnil. Když jsem tam seděl a koukal, jak k babičce s dědečkem přijíždí tady Tobík s Lálou, nechtělo se mi ztrácet čas výměnou prkna. Bylo přece mnohem důležitější jít si hrát a běhat po lese! Dírku jsem tedy jen zalepil žvýkačkou a přikryl bukovým listem, který jsem našel v okapu. Říkal jsem si, že prkno počká a že ho vyměním za pár dní. Jenže se mi nějak nechtělo a potom začala zima. Říkal jsem si, že přes zimu pršet nebude a hned na jaře prkno vyměním. No, a takhle to dopadlo.“

Děti a Kulíšek se na Boubelínka chvíli koukali a nevěděli, jestli se mají zlobit, nebo nešťastného a zahanbeného Boubelínka litovat.

Nakonec Tobík řekl: „Co naplat, stalo se. Teď musíme střechu opravit, jinak tu zmrznete. A ty, Boubelínku, za to, že jsi opravu odkládal, vylezeš na střechu a podíváš se, kolik tam je škody a co všechno musíme opravit.“

Boubelínek se odšoural obléknout a ještě trošku pokňourával nad boulí na čele.

Venku už Kulíšek o zeď opřel žebřík a s Lálou jej řádně drželi po stranách, aby po něm mohl Boubelínek bezpečně vylézt. Tobík šel k babičce a dědečkovi pro prkna, hřebíky a kladivo.

„Snad tam bude mít dědeček ještě trochu toho dehtového papíru, ze kterého dělal střechu na boudu pro našeho pejska."

Měl štěstí. V dílně všechno potřebné našel a vyrazil zpět k chaloupce dvou malých prasátek.

Už z dálky slyšel, jak Boubelínek láteří a naříká, a když přišel blíž, viděl ho, jak stojí na střeše a máchá rukama kolem hlavy. Odháněl totiž hejno sýkorek, které viděly jeho zářivou červenou bouli a považovaly ji za nějaké lahodné zimní krmení, které jim to hodné prasátko přineslo až pod zobáčky. Jak se tam Boubelínek vrtěl a odháněl dotěrné ptáčky, zavrávoral a přímo po rypáčku zahučel do díry ve střeše. Ještě že měl Boubelínek tak velký pupík! Zůstal vězet bříškem v díře a zadní nožičky i s ocáskem koukaly ze střechy ven.

To už ale Tobík honem lezl na střechu za ním a z díry ho opatrně vytáhl. Oprášil jej od sněhu a společně se pustili do

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

opravy. To, co na podzim byla malá dírka, změnilo se kvůli zanedbání a odkládaní opravy v obrovskou díru. Tobík s Boubelínkem tak místo jednoho prkna museli vyměnit prken pět. Co by na podzim zabralo půl hodiny, to nyní trvalo celé dopoledne, a ještě byla v chaloupce hotová závěj.

Mezitím už dole v chaloupce Kulíšek zatopil v kamínkách a společně s Lálou vymetali sníh ven před zápraží. Když

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz